

KASTE

KULTS

MIRĀŽA

CAMILLA
LÄCKBERG
— HENRIK —
FEXEUS

MIRAGE

KAMILLA
LEKBERGA
— HENRIKS —
FEKSEUSS
MIRĀŽA

No zviēdru valodas tulkojusi
Inga Grezmane

821.113.6-31

Le 410

Camilla Läckberg & Henrik Fexeus

MIRAGE

Copyright © Camilla Läckberg och Henrik Fexeus, 2023

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Cover design © Roald Triebels

Cover photo © Dorotheya Dimitrova / Arcangel Images

Kamilla Lekberga un Henriks Fekseuss

MIRĀŽA

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Una Orinska*

Redaktore *Iveta Polkmane*

Korektores *Diāna Graudiņa* un *Elīna Vēja*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Maketētāja *Dace Polkmane*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,

K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. T-712.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Inga Grezmane, 2024

© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-873-2

VĒL ČETRPADSMIT DIENAS

NIKLASS LĒNĀM ĒDA, skatoties uz savu ģimeni otrpus vakariņu galdam. Bija tikai 17. decembris, tālab, pēc viņa domām, bija daudz par agru izrotāt dzīvokli Ziemassvētku noskaņās, un tomēr abi ar meitu bija izlēmuši, ka to darīs jau šodien. Tāpēc uz galda stāvēja mazi, balti porcelāna rūķīši, bet istabu izgaismoja silts atspīdums no Ziemassvētku lampiņu virtenes. Viņi zināja, ka eglīte diez vai izturēs līdz Ziemassvētku vakaram, ja viņi to ienesīs iekšā jau tagad, tādēļ lustrā virs galda bija iekāruši lampiņu virteni. Šobrīd bija ieslēgta tā, nevis lustra.

Meitai mugurā bija adīts džemperis ar mazām mirgojošām gaismas diodēm sarkanā un zaļā krāsā, bet viņš pats vakariņām par godu bija aplicis kaklasaiti Ziemassvētku sarkanā krāsā. Viņa uzvalks, kā jau vienmēr, bija pelnu pelēks. Visām trakulībām ir taču robeža!

Viņš pacēla pie mutes jaunu ēdiena kumosu. Tas bija grilēta ananasa gabaliņš, glazēts ar ingveru, čili un medu. Patiesībā viņš neuzskatīja, ka uz ēdiena šķīvja augļiem ir īstā vieta, taču meitai ļoti garšoja ananasi. Iespējams, viņa dos priekšroku tiem, nevis sulīgajam vagjū liellopu gaļas steikam. Tādā gadījumā vairāk paliks viņam.

Arī pārējie pie galda sēdošie bija tikpat aizņemti ar ēdienu kā viņš pats, tāpēc šķita, ka viņi nemaz nemana, kā viņš uz tiem nolūkojas. Un tā bija īsta veiksmē. Tā blenžot, viņš droši vien izskatījās diezgan smieklīgs, taču tur nu neko nevarēja darīt. Tā kā viņam trūka labāku vārdu, lai apzīmētu savas izjūtas, šobrīd

varēja droši apgalvot, ka viņš jūtas apmierināts. Tās viņam bija jaunas izjūtas, lai gan īstenībā nemaz nevajadzēja tik daudz, lai šādu stāvokli sasniegtu.

Nevajadzēja spožu karjeru par spīti tam, ka viņš būtībā bija ļoti veiksmīgs.

Nebija nepieciešams arī dzīvoklis Linnēgātanā Estermalmē, kaut arī viņš patiešām novērtēja to, kā abi ar meitu dzīvoja.

Lai viņš tā justos, bija vajadzīgs vienīgi tas, lai pie galda būtu sapulcējušies viņi trīs.

Atentāta mēģinājums, kas pirms pusgada tika vērsts pret viņu un bija iekļuvis pat vakara avīžu pirmajās lappusēs, tagad bija vairs tikai atmiņas. Viņš, protams, joprojām dzīvoja ar pastiprinātu apsardzi. Un tā tas, visticamāk, turpināsies vēl vismaz pusgadu, līdz viņa darba devējs atkal jutīsies droši. Taču miesassargi ap viņu bija jau tik ilgi, ka viņš tos gandrīz vai uzskatīja par ģimenes locekļiem.

Ģimene.

Tieši par to bija runa. Viņa meitai bija sešpadsmit gadi. Viņa veidojās par pieaugušu sievieti, un Niklass uzskatīja, ka ir izdarījis nosacīti labu darbu, iemācot viņai visu iespējamo par pasauli. Protams, reizēm meita apgalvoja, ka ienīst viņu, bet tā taču dara visi pusaudži, vai ne? Tagad viņam pretim sēdēja arī viņa bijusī sieva. Ja kāds vēl pirms pusgada būtu teicis, ka abiem varētu būt šāda veida saskarsme, viņš nebūtu tam ticējis. Pavisam noteikti ne. Tomēr klišejas darbojas. Laiks dziedē visas brūces. Šodien viņi sēž te kā sava veida modernā ģimene un izbauda nedaudz priekšlaicīgas Ziemassvētku vakariņas. Turklāt neienīstot vienam otru. Viņi pat bija sarūpējuši cits citam Ziemassvētku dāvanas.

Niklasam kaklā bija sakāpis kamols, un viņš skatījās ārā pa logu, lai pārējie neredzētu, cik spožas ir kļuvušas viņa acis. Ārā, tumsā, maigi un patīkami virpuļoja sniegs. Pasaule izskatījās gluži kā skatu kartītē. Un tas pats attiecās arī uz viņa dzīvi, vismaz šajā sekundē. Pirmo reizi daudzu gadu laikā viņš nejuta saspringumu plecos. Nedz arī galvassāpes.

Priekšnamā atskanēja dūcoša skaņa, kas signalizēja, ka pie durvīm kāds zvana. Meita pacēla acis no šķīvja un izbrīnīta paurudzijās viņā.

– Kas tur nāk? – viņa ievaicājās. – Šodien taču ir sestdiena! Un tu apsolīji, ka šovakar nestrādāsi, ka mēs ēdīsim Ziemassvētku vakariņas.

– Man nav ne mazākās nojausmas, kas tur ir, – Niklass atbildēja, un tas pilnībā atbildā patiesībai. Viņš piecēlās no krēsla. – Tātad tas nav ne pie vienas no jums?

Viņa bijusī sieva un meita abas papurināja galvu.

Niklass izgāja priekšnamā un devās uz durvju pusi.

– Ja būsi pasūtījis Ziemassvētku rūķi, tev plāni klāsies! – meita dobajā balsī uzsauca no ēdamistabas.

Lai arī kurš tur pie durvīm zvanīja, apsardze lejā šo cilvēku katrā ziņā bija rūpīgi pārbaudījusi. Fakts, ka viņi iepriekš nebija piezvanījuši, apliecināja, ka tā ir persona, kuras uzņemšanai nevar jāg īpaši sagatavoties. Augstas izšķirtspējas ekrāns durvju iekšpusē rādīja, kas stāv otrpus durvīm, proti, vīrietis, tērpies velosipēdistā tērpā ar sarkanu zvaigzni uz krūtīm, galvā – ķivere. Un baltu sniegu uz pleciem. No kurjeru firmas *Inte Bara Post*. Tas visu izskaidroja.

– Jā? – Niklass sacīja, atvēris durvis.

– Niklass Stokenberjs? – vīrietis, viegli aizelsies, jautāja un pasniedza nelielu melnu aploksni. – Lūdzu! Sūtījums jums.

Aploksne nebija apzīmogota. Niklass sarauca pieri un paņēma to. Tad pagrozīja to rokās. Arī aploksnes aizmugurē nekā nebija.

– No kā tā ir? – viņš ievaicājās un pacēla skatienu.

Taču vīrieša tur vairs nebija. Atbrīvojies no aploksnes, kurjers jau skrēja lejup pa kāpnēm, kas veda uz ielu un viņa velosipēdu sešus stāvus zemāk. Iespējams, viņš jau kavē piegādi nākamajam klientam.

Niklass aiztaisīja durvis un atvēra aploksni. Tajā bija balts papīra gabals. To izvilcis, viņš secināja, ka tā ir vizītkarte. Turklāt diezgan ekskluzīva. Uz tās nebija neviena vārda. Tikai simbols,

kas drīzāk atgādināja ciparu. Izskatījās pēc liela astoņnieka, kura apakšējā daļa bija aizpildīta. Zem tā bija norādīts telefona numurs. Uz vizītkartes nekā cita vairs nebija.

Niklass sarauca pieri. Viņš neatpazīna uz vizītkartes redzamo simbolu, un arī telefona numurs nebija zināms. Tomēr kaut kas zemapziņā nekavējoties novibrēja, un viņš zināja, kas tas ir. Tā bija ziņa, ko viņš bija gaidījis jau daudzus gadus, vienlaikus cerot, ka nekad to neieraudzīs. Viņš bija nomācis šo domu un izspiedis to no savas dzīves. Pat tagad viņš nebija gatavs šim pavērsienam.

Protams, tā varēja būt arī reklāma. Pastāvēja tikai viens veids, kā noskaidrot, kas tas ir. Niklass izņēma no žaketes iekškabatas telefonu un piezvanīja uz vizītkartē redzamo telefona numuru. Viņa rokas viegli drebēja.

Pēc trim signāliem atskanēja ierakstīta sievietes balss:

“Sveiks, Niklas Stokenberj! Mēs ceram, ka esi apmierināts ar mūsu pakalpojumiem šajā periodā, kuram nu ir pienācis gals. Tev ir atlicis, ko dzīvot... četrpadsmit dienas... viena stunda... un... divpadsmit minūtes...”

Niklass satvēra telefonu tik spēcīgi, it kā, to saspiežot, mēģinātu iznīcināt dzirdēto ziņu. Kakls aizžņaudzās. Viņš vairs nespēja ievilkēt plaušās gaisu. Telpa sāka griezties, un viņš ar roku atbalstījās pret sienu, lai nenokristu.

No virtuves atskanēja smieklis. Meitai un viņas mātei tur kopā bija jautri.

Niklass noslīdēja ceļos uz priekšnama paklāja. Kāda veiksmē, ka viņš to bija nopircis dārgu un biezu, jo citādi būtu sāpīgi atsisit ceļgalus, Niklass vēl nodomāja. Tad cieši aizvēra acis un mēģināja koncentrēt domas. Viņš taču zināja, ka reiz šāda diena pienāks. Zināja jau gadiem ilgi. Tomēr bija liedzis sev par to domāt. Viņš bija cerējis, ka tas tiks aiztaupīts.

Tas taču bija tik sen!

– Tēt! Kur tu pazūdi? – meita uzsauca. – Es tevi brīdināju. Ja grasies ierasties rūķa kostīmā, es zvanišu avīzēm.

Niklass atkal atbalstījās pret sienu, tad lēnām piecēlās. Vairākas reizes noklepojās, mēģinot dabūt plaušās vairāk gaisa un novērst pārāk spēcīgo trīcēšanu. Pēc tam viņš iegāja ēdamistabā.

Kad abas pie galda sēdošās sievietes viņu ieraudzīja, viņas nekavējoties pārtrauca smieties.

– Kas tas bija? – meita izbiedēta vaicāja. – Tu esi bāls kā liķis.

Viņa bijusī sieva tūlīt pat piecēlās.

– Apsēdies, pirms esi nogāzies! – viņa izrikoja Niklasu, nospiežot viņu uz krēsla.

Viņa pataustīja Niklasa pieri.

– Tur neviena nebija, – viņš atbildēja. – Kāds bija nepareizi piezvanījis.

– Tu esi viscaur nosvīdis. Vai tev ir kaut kāda lēkme? Vai tu lieto kādas zāles? Varbūt jāizsauc neatliekamā palīdzība? Runā ar mani, Niklas!

Viņš papurināja galvu, vienlaikus cenšoties uzsmaidīt savai meitai.

– Viss kārtībā, Natālij! – viņš teica. – Man tikai nedaudz noreiba galva.

Natālija jautājoši paskatījās uz mammu. Niklass noņēma bijušās sievas plaukstu no sava pleca un brīdi to paturēja savējā.

– Paldies, Mina! Bet nekāda medicīniskā palīdzība nav nepieciešama, – viņš teica. – Tas drīz būs garām.

Sniegs, kas putināja aiz loga, vairs nešķita ne mīksts, ne arī patīkams. Tas bija auksts un nežēlīgs, izolējot viņu ziemas cietoksnī. Viņš nespēja pakustēties un nespēja tikt prom.

Bet kur gan viņš bēgtu!

Pēc divām nedēļām viņš būs miris. Viņš, kuram tik daudz vēl bija jāpaspēj. Viņš skatījās uz Minu, atvēra muti, lai kaut ko teiktu, tad atkal aizvēra. Vai viņš bija darījis visu, kas viņa spēkos, attiecībā uz savu ģimeni? Vai viņš Natālijai bija labs tēvs? Vai viņām pietrūks viņa? Un ko darbā teiks pārējie?

Natālijas džemperis viņam uzmundrinoši mirkšķināja ar sarkanām un zaļām gaismiņām.

Viņš patiešām negribēja mirt.

Vizītkarte izslidēja viņam no plaukstas un nokrita uz grīdas. Viņš ļāva tai tur palikt.

Niklass dziļi nopūtās un pārvilka sejai plaukstu.

Pēdējie divdesmit gadi bijuši patiešām labi. Pat ļoti labi. Taču tieši tā, kā viņš tikko bija teicis Minai, – tas drīz būs garām.

Pēc četrpadsmit dienām, vienas stundas un divpadsmit minūtēm. Lai gan tagad, iespējams, jau bija palikušas vairs tikai desmit minūtes.

VINCENTS GULĒJA UZ grīdas savā ģērbtuvē *Scala* teātrī Kārlstadē. Viņš bija izslēdzis griestu lampu, atstājot vienīgi grimētavas spoguļa apgaismojumu. Siltā gaisma no lampiņām, kas ieskāva spoguļi, bija viena no nedaudzajām lietām, kas atbilda tam, kā cilvēki iztēlojās teātra aizkulisēs. Un to droši vien daudzu gadu garumā bija ieprogrammējusi Holivuda; Vincents pats uzskatīja, ka lampiņas ap spoguļi izskatās gan skaisti, gan romantiski.

Izrāde bija beigusies jau pirms stundas. Viņa komanda ar pilnu jaudu pēc šova novāca skatuvi, kas atradās vienu stāvu zemāk par ģērbtuvēm un atpūtas telpu. Dekorācijas, rekvizītus un nebūt ne maznozīmīgo apgaismojuma sistēmu vajadzēja nomontēt un iekraut divās lielās kravas mašīnās. Viņi vienmēr izmantoja vietējo krāvēju palīdzību, lai visu ātri dabūtu mašīnās. Lai gan turnejas vadītājs Ūla Fukss bija pieredzējis, turklāt leģendāra personība Zviedrijas izklaides industrijā, allaž bija nepieciešamas gandrīz trīs stundas, līdz viņi ar visu tika galā. Tas, ko ļaudis nezināja, – aizraujošā izklaide divu stundu garumā Vincentam prasīja vismaz septiņu stundu nebūt ne tik aizraujoša darba pirms un pēc izrādes, kā arī daudzu cilvēku palīdzību. Un tā tas notika katru vakaru.

Vincents uzmanīgi izmainīja pozu uz grīdas. Linolejs zem viņa bija neticami ciets. Viņš pašķielēja uz dīvānu un secināja, ka būtu bijis labāk atgulties tajā. Tagad bija tā, kā bija. Viņš varēja tikai mierīgi gulēt tur, kur bija apgūlies.

Scala teātris bija pilns ar nepāra skaitļiem, un tie Vincentā radīja trauksmi. No griestiem līdz skatuvei bija pieci metri. Labāk būtu bijis, ja tie būtu seši metri. Savukārt griestos bija iestiprināti septiņpadsmit kronšteini, pie kuriem varēja pielikt prožektorus un citus scenogrāfijas rīkus. Arī tas nebija labs skaitlis. Taču pieci plus septiņpadsmit bija divdesmit divi un būtībā sastāvēja no diviem divniekiem. Tas jau bija labāk. Turklāt divi plus divi bija četri, un šis skaitlis bija vienāds ar izrāžu skaitu, kāds šis turnejas laikā viņam bija paredzēts *Scala* teātrī.

Uz pakaramā karājās viņa skatuves uzvalks. Šodien viņš bija uzstājies ar priekšnesumu, kas sastāvēja no trim daļām, jo, par spīti visam, šī bija pēdējā izrāde pirms Ziemassvētkiem. Trīs daļas. Sasodīts! Par to viņš nebija padomājis. Un uzvalks nozīmēja vienīgi to, ka, šovam beidzoties, viņš bija pamatīgi sasvīdis, tāpēc, atgriezies ģērbtuvē, tūlīt pat izģērbās līdz T kreklam un apakšbiksēm. Tas, iespējams, lika viņam izskatīties mazāk mirušam nekā tad, ja viņš gulētu uz grīdas uzvalkā. Protams, ja kādam nejauši gadītos atvērt ģērbtuves durvis. Vincents pasmaidīja pats pie sevis. Pasaki vēl, ka cilvēks nemācās no savām kļūdām!

Lejā uz skatuves atskanēja skaļš blikšķis, kas lika viņam sarauties. Izklusijās, it kā kaut kas būtu saplīsis. Ūlas lamāšanās bija dzirdama pat līdz Vincenta ģērbtuvei. Taču viņš jau labu laiku bija iemācījies, ka dažas lietas labāk vienkārši nezināt. Karjeras sākumā viņš bija mēģinājis piedalīties gan skatuves būvēšanā, gan tās nojaukšanā pēc šova. Viņš bija dzirdējis runas par māksliniekiem-snobiem, kuri nekad nepakustina ne pirkstiņa un interesējas vienīgi par savu uzstāšanos, tāpēc Vincents nevēlējās būt viens no viņiem. Tomēr ātri vien saprata, ka patiesībā tikai maisās pa kājām. Un labākais risinājums visām iesaistītajām pusēm bija viņa turēšanās pa gabalu, līdz komanda ir darbu beigusi.

Tas gluži vienkārši nozīmēja, ka viņš var gulēt uz cietās grīdas vismaz vēl vienu stundu, līdz mašīnu piekraušana būs pabeigta. Tā viņam bija īsta veiksmē, ņemot vērā, ka galvassāpes bija atgriezušās ar pilnu jaudu. Uz galda blakus viņam stāvēja izdzerta ūdens

glāze ar baltiem graudiņiem stikla iekšpusē. *Treo*. Jau kādu laiku viņš varēja eksistēt, tikai pateicoties zālēm pret galvassāpēm – vislabāk tādām, kas saturēja arī kofeīnu. Vincents apsvēra iespēju iedzert vēl vienu tableti, lai gan tas, visticamāk, daudz nelīdzētu. Tā vietā viņš cieši aizvēra acis un nopūtās, gaidot, kad galvassāpes pāries. Vai vismaz kļūs nedaudz vieglāk. Iepriekšējās turnejās viņš mēdza justies vienkārši noguris. Un varbūt viņam bija nedaudz gausāka domāšana. Galvassāpes bija kas jauns. Tās bija parādījušās pēc izrādēm aptuveni pirms pusgada, un nepagāja ilgs laiks, līdz tās kļuva par noturīgu un nemainīgu stāvokli. Dažreiz tās bija spēcīgākas, reizēm – vājākas, tomēr vienmēr klātesošas. Gruzdošas. Traucējošas. Viņš pat vairs nevarēja atcerēties, kā tas bija, kad galva nesāpēja.

Viņš liedzās pieņemt, ka tā ir vecuma pazīme, jo viņam nebija pat pilni piecdesmit. Un arī izrādes tagad neprasija lielāku piepūli kā iepriekš. Tātad atlika tikai divi varianti. Vai nu viņam smadzenēs ir audzējs, vai arī galvassāpēm ir psihosomatisks cēlonis. Pirmajam variantam bija grūti noticēt, jo nekādu citu simptomu nebija. Bet, ja galvassāpju iemesls bija viņš pats, tad kāpēc, pie velna, tā notiek? Vai viņš kaut ko mēģina pateikt pats sev?

Kā jau itin bieži, Vincents vēlējās, kaut te būtu Mina. Viņai noteikti atrastos laba atbilde. Kopš notikumiem vasarā ar Natāliju un Novu viņi bija tikušies vien nedaudz reizi. Daļēji tāpēc, ka viņiem abiem bija darba pilnas rokas – viņš bija aizņemts ar šova sagatavošanu, bet Minai bija atkal jaunas izmeklēšanas. Taču daļēji tas bija tāpēc, ka vēl aizvien nebija pārvarams šķērslis, lai viņi satiktos tāpat vien bez iemesla – nesaistīti ar policijas darbu. Bet tad, kad viņi satikās, tikšanās vienmēr šķita pārāk īsas un pārāk sasteigtas. Esot kopā ar Minu, galvassāpes bija mazāk jūtamas. Un arī ēna, kas mita dziļi viņa iekšienē, tādus brīžos turējās pa gabalu.

Policistu grupa, kurā Mina ietilpa, bija atguvusi vadības uzticību, un tas nozīmēja, ka Mina biežāk bija aizņemta darbā. Bet tajās reizēs, kad viņa nebija aizņemta, Umberto vadītā *ShowLife*

Productions Vincentam bija ielānojuši turneju – tā gandrīz vai ar sadistisku precizitāti sakrita ar Minas brīvajām dienām. Vincenam teju vai šķita, ka Minas vadība un viņa menedžeris ir konspiratīvi vienojušies, lai viņi nenonāktu tuvākā saskarsmē.

Tomēr bija vēl arī tā otra lieta. Mikla, kura atradās mājās, viņa darbistabā, un par kuru viņš neuzdrošinājās runāt pat ar Minu. Tā nepadarija viņu tikšanās reizes vieglākas. Rūpīgāk apsverot, iespējams, tieši šī mikla ir galvassāpju patiesais iemesls. Rudenī viņš tai bija veltījis aizvien vairāk un vairāk sava domu spēka, tomēr nespēja miklu atrisināt. Vienīgais, ko viņš zināja, – draudi, ko šī mikla saturēja, ir jāuztver nopietni.

Lai nu kā, tam cilvēkam, kurš pirms pusgada viņam atsūtīja pirmo ziņu, acīmredzot ir neizmērojama pacietība. Vincents nevēlējās ar šo problēmu apgrūtināt Minu. Viņam tā jāatrisina pašam. Tomēr pēc katras izrādes viņš vienalga cerēja, ka Mina te uzradīsies, gaidīs viņu aizkulisēs gluži kā abu pirmajā tikšanās reizē Jēvlē. Bet tas, protams, nekad nenotika. Minai bija sava dzīve, viņam – savējā. Un fakts bija nemainīgs – viņi tikās pārāk reti.

Turpretī vasaras nogalē viņš bija ievērojami vairāk laika pavadījis kopā ar savu ģimeni, nekā tas bija iepriekš. Viņš bija pārvietojies uz kruķiem lauktās pēdas dēļ, un tas savukārt nozīmēja, ka vairākus mēnešus viņš nevarēja kāpt uz skatuves. Tāpēc pirmo reizi pēc ilga laika viņš bija mājās katru vakaru un būtībā arī katru dienu, gluži kā viņa sieva Marija to vienmēr bija vēlējusies. Bet jau pēc dažām dienām izrādījās, ka viņa to vēlas daudz mazāk, nekā patiesībā bija domājusi. Pat bērni viņa atrašanos mājās sāka uztvert ar aizdomām.

Turklāt viņā atkal bija sakustējusies ēna.

Tāpēc neviens nebija priedīgāks kā viņa ģimene, kad viņš beidzot bija atsācis turneju. Kopš tā laika viņš darbojās ar dubultu ātrumu, bieži vien novadot pat divas izrādes dienā. Viņa paņēmieni bija nemitīgi nodarbināt sevi. Lai nedomātu par lietām, par kurām labāk bija nedomāt.

Vincents lūkojās griestos. Vai bija iespējams izdedzināt smadzeņu šūnas? Vai varēja tām kaut kā kaitēt, ja tās pārāk daudz ekspluatē? Diez vai. Tomēr vienalga būs jāpārbauda. Jo tieši te un tagad – uz *Scala* teātra grīdas Kārlstadē – viņam tā likās. Vincents nopūtās, aizvēra acis un pievienoja galvassāpes garajam lietu sarakstam, ko viņš vēlas apspriest ar Minu.

AKAI NOTEIKTIEM SOĻIEM gāja pa metrostacijas peronu. Viņš jau sen bija iemācījies vispārzināmu faktu: jāizskatās tā, it kā zinātu, ko dara, tad neviens nekad neuzdod nevienu jautājumu. Savu artavu tajā pievienoja arī spilgti dzeltenzaļā veste, kas viņam šobrīd bija mugurā. Lai cik paradoksāli tas arī būtu, nogurušajiem cilvēkiem, kuri tik vēl vakarā vēl bija ceļā, veste viņu padarīja neredzamu. Viņš bija tikai viens no tiem, kurš tur, metrostacijā, strādā. Viņš nebija kas tāds, kam īpaši pievērst uzmanību. Tas, ka viņš bija darbā, protams, atbilda patiesībai. Bet ne tādā veidā, kā ļaudis domāja.

Viņš sasniedza perona galu un atvēra nelielus vārtiņus, rūpīgi raudzīdamies, lai nepaceltu galvu un nenonāktu novērošanas kameru redzeslokā. Viņš bija tikai parasts servisa tehniķis, kurš dodas paveikt savu darbu. Nekas cits. Par laimi, kamera nespēja uztvert krāsu aerosola flakonu grabēšanu viņa somā.

Vārtiņi veda uz kāpnēm, kas ļāva viņam nokāpt no perona un doties iekšā tunelī, kur pārvietojās vilcieni. Patiesībā viņam nepatika atrasties tuneļos, jo tas bija pārāk bīstami. Jaunie vilcieni bija daudz klusāki nekā vecie. Un tas savukārt nozīmēja, ka nelaiemes gadījumu risks māksliniekiem, kuri vēl joprojām turpina darboties tuneļos, ir krietni pieaudzis.

Savās mākslinieciskajās izpausmēs viņš jau bija aizgājis daudz tālāk. Grafiti bija amatieriem. Tagad viņš nodarbojās ar plakātu mākslu un stensilu. Un ar 90. gadu retro. Protams, tas nav tas pats. Bet, kopš ir atklāta – vismaz pēc dažu domām – viņu dieva Benksija identitāte, Akai uzskatīja, ka arī savu mākslu ir pacēlis līdz jaunam un modernākam līmenim. Viņa agrākās

izstādes Vecpilsētā apstiprina šo tēzi. Tas bija gandrīz vai šokējoši, cik labprāt ļaudis maksāja par viņa mākslas darbiem, pat nezinot, kas viņš ir. Akai bija tikai viņa mākslinieka pseidonīms. Un, gluži tāpat kā Benksijs, arī viņš nedomāja kādam atklāt, kāds ir viņa īstais vārds. Viņš labprāt turpināja būt mākslas pasaules mistērija.

Iegājis vairākus metrus tunelī, Akai ieslēdza pieres lukturīti. Tunelis bija kļuvis plašāks, lai personāls varētu kustēties, neriskējot nokļūt tuvu sliedēm. Akai zināja, ka servisa telpa atrodas nedaudz tālāk uz priekšu. Tā bija telpa, kur bieži uzturējās viņa drauga meitene, kas strādāja par tehniķi sabiedriskā transporta uzņēmumā *MTR*. Akai bija apsolījis draugam pasniegt viņai dzimšanas dienas dāvanu izdekorētas telpas formā. Viņu plāns bija, lai rīt no rīta, ieejot telpā, meitene negaidot ieraudzītu, ka visapkārt vairs nav betons, bet gan mežs. Koki un krūmi klātu visas sienas, bet starp tiem būtu iezīmēta ilustratora Jona Bauera iedvesmota troļļu ģimene. Tas būtu vienkārši fantastiski!

Ejot pa tuneli, Akai pagāja garām savam iepriekšējam gleznojumam. Tas attēloja dažus no viņa paziņām šeit lejā. Kāds bija uzkrīcelējis “Te bija Susi” pāri viņa draugu sejām. Sasodītie vandaļi!

Grants čirkstēja viņam zem kājām. Luktura gaismā nedaudz tālāk varēja redzēt servisa telpas durvis. Akai apmeta likumu grants kaudzei un apstājās. Kaut kas šķita savādi. Viņš atkal pagriezās pret dīvaino kaudzi. Tā bija tik liela, ka bezmaz sniedzās viņam līdz kājstarpei. Tas, ka šāda kaudze atrodas tunelī, pats par sevi nebija nekas dīvains, jo te lejā varēja atrast visu iespējamo. Taču vairākās vietās no šīs kaudzes spraucās ārā kaut kas balts. Šis skats atgādināja kinofilmās redzēto, taču viņš nespēja atcerēties, ko īsti. Akai mazliet pakārpīja granti un steidzīgi soli atkāpās, kad piepeši saprata, kas tas ir.

Tie bija kauli.

Kāds noteikti tos te bija saspraudis, lai muļķīgi pajokotu. Tas bija vienīgais izskaidrojums. Bet kuram dzīvniekam ir tik lielas

skeleta daļas? Kad Akai pavilka vienu no kauliem, lai dabūtu to ārā no kaudzes, grants sakustējās. Nobruka kaudzes augšējā daļa, atklājot vēl vairākas skeleta daļas. Pieres luktura gaismā viņam pretim drūmi raudzījās galvaskauss.

Cilvēka galvaskauss.

Vēlāk Akai neatcerējās, vai viņš vispirms sāka kliegt vai arī skriet. Visticamāk, viņš darīja gan vienu, gan otru.